

Odalar, kanundan aldığı yetki ve sorumlulukları yerine getirme gayreti içindedirler. Bunun gerçekleştirilmesi aşamasında mutlaka eksikler hatalar olacaktır. Fakat tüm üyelerin bu sürece katkı koymaları ile bu eksiklikler veya hatalar en aza indirilebilecektir. Üye sorumluluklarını yerine getiren herkes EMO ailesinin üyesi olabilir. Fakat adının anılmasını sağlayabilmek onurlandırılmak farklı özellikler gerektirmektedir. Yukarıda sizlere bunu anlatmak istedim.

Dostlukla kalın...

Not: EMO üyesi olmayan fakat bu aileye üye olmayı başarabilen, EMO'nun tek fahri üyesini, bir avukatı bundan sonraki bültenimizde sizlere tanıtmaya çalışacağız.

Ölümünün ikinci yılında Karabiga'daki mezarı başında yapılan anıma Alaeddin ANAHTARCI'nın kızı Elif katılmamıştı. Fakat aşağıdaki babasıyla ilgili yazıyı göndermiş ve bu yazı, o gün mezarı başında okunmuştu. Daha sonra da EMO Dergisi'nde yayınlanmıştı. Ben bu metni anlamlı bulduğum için bu konunun gündeme geldiği bu yazıyla birlikte sizlerle de paylaşayım istedim.

Hasan AZAR
Elektrik Mühendisi
Bursa Şube Sayman Üyesi

ALAEDDİN ANAHTARCI' ya dair.

Onun için ilk başta söylenecek tek bir söz var; unutulmazlık!!!

Zaman zaman tıkanır kelimeler boğazıma ondan bahsederken, onunla ilgili konuşmak kolay bir şey değildir, hele onu anlatmak çok zordur. Onu tanımayan, onunla sadece beş dakika geçiren bir insan bile, anlar onun nasıl biri olduğunu. Virüs gibi birşeydir benim babam, hemen giriverir insanın kanına, sonra kurtul kurtulabilirsen. Onunla birkez bile rakı sofrasında oturmadıysanız çok şey kaybetmişsinizdir demektir. Şeker gibi adam olur, çakır keyif olunca benim babam. Yaşamın güzel şey olduğunu anlarsınız, o tok sesiyle, hemen etkisi altına alıverir sizi. Onun bilgi ve görüşlerinden yararlanmak için, keşke biraz daha konuşsa diye bakarsınız gözlerinin içine. Çok kelimeyle boş konuşmak yerine, iki kelimeyle çok şey anlatırlardır, Alaeddin Anahtarcı. Bu anlattıklarımı ikinci dubleye kadar olan kısımdır. Babamın ikinci dublesinden sonra memleket meseleleri gündeme gelir, bunu ekonomi takip eder, askerlik anıları derken bir büyüğün dibi görünmüştür bile. Asıl olay bunlardan sonra kopmaktadır, heleki müzikli bir ortam varsa babamın mevlana (kendine has bir oyun eller havada Mevlana gibi dönerek oynanır?) oynaması kaçınılmazdır.

Kasaba adamıdır benim babam, toprak kokusunu sever, denize aşiktir. Kaşının beyazı yakamozu andırır. Adeta onu gören, işinde bir numara bir mühendis ve başarılı bir yönetici olduğuna asla inanmaz. Onu üzerinde yazın krem rengi bir şort ve üzerinde cepli bir T-shirt (o cep şart Samsun sigarası ve gözlüğü için) ayağında Karabiga pazarından alınmış evadan terlik (o terlik asla tam olarak ayağa giyilmez parmaklar biraz geride durur). Kışın ise çok sevdiği oduncu gömlekleri vardır, aynı modelden üç farklı renkte, bordo, mavi ve kahve. Kadife bir pantolon, ayakta da rok tarzı ayakkabılar. Bütün kış bunlarla geçirilir, Nesrin Sultan deli edilirdi... Öyle mutluymuştu o, kılıktan çok beyne önem vermesinden kaynaklanıyor bence, bir bakarsınız Alaeddin Anahtarcı Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde Süleyman Demirel'le poz veriyor (çok sever :?) Bir bakarsınız şarapçı köylü Cemil'le kahvede Cemil'in seyir anılarını konuşuyor. Rahat adamdır, panik yapmaz, olayın mantığına iner ve çözer, olay kapanır.

Aslında ona dair anlatılacak o kadar çok şey var ki, 52 yıla kimbilir bizim bilmediğimiz neler sığdırdı. Ben, onunla geçirdiğim tek bir saniyeden bile pişmanlık duymadım. Kötü günümde o vardı, iyi günümde o vardı. Belki çok hissettirmezdi soluğunu ensemde ama uzaktan kumanda ederdi olayları (Genciz özgürlüğümüze düşkünüz ya o mutlaka doğrudur. Şu an içimin acımasının nedeni de o doğru ve yanlışları kendim bulmak zorunda olmam, belki de bulamamda..)

Şu an bu mezarda o yatmıyor aslında. Ben ona inanmıyorum, o şu an yurtdışı gezisinde; Rusya büyük ihtimalle. Anlam veremediğim bir düşkünlüğü söz konusuydu oraya?. Kısa süre sonra dönecek ve ona ismarladığım, şarkı söyleyen bebeği bana yine getirecek ve o bebek hiç susmayacak, hep şarkı söyleyecek...

Onsuz geçirdiğim şu iki yılın her gününde lanet okudum, zaman zaman kaderime isyan ettim. Yeri geldi yumrukladım duvarları, parçalarcasına kaderimi... Hala kalbimi acıtan bir yaradır Alaeddin Anahtarcı'nın bana elveda derken ki bakışları hala gözlerimde o sıcak kahverengi gözleri. O gözler, henüz kansere yenilmemiş kızına son sözlerini anlatırken. Biraz kaygılı ama cesurca bakıyordu. Hiçbir zaman yenilgiyi kabul etmedi Alaeddin Anahtarcı, etmezdi de çaresizlik olmasaydı. Kanser zannetmezsin ki benim babamı yendiğini, kanser sadece onun bedenine sahip oldu. Sevinmesin bir ailenin daha yuvasını yıktım diye. Benim aslan babamın ruhu, sevgisi, bembeyaz kalbi hala benimle, onun ruhuna asla ve asla sahip olmadı. Çünkü o benimle, ağabeyimle ve annemle, emanet bıraktı bizi dünyada zamanı gelince gelip alacak...

Şu an yanınızda olmadığım için öncelikle, sevgili babamdan sonra siz değerli dostlarımdan çok özür diliyorum ve hepimize ailem adına çok teşekkür ediyorum...

Elif ANAHTARCI
(Kızı)

